

Introit: „*Pojďte, vraťme se k Hospodinu, on nás rozsápal a také zhojí, zranil nás a také obváže. Po dvou dnech nám vrátí život, třetího dne nám dá povstat a my před ním budeme žít.*“ (Ozeáš 6, 1-2)

Píseň 291

Modlitba

Čtení: Deuteronomium 6, 1-15

Křest Beaty Tomanové

Píseň 352

Text kázání: Římanům 11, 16-24

Milí přátelé, bratři a sestry,

křest malé Beatky by se dal přirovnat k roubování. Tato malá ratolest byla dnes **naroubována na ušlechtilou olivu jménem Kristus**. Z pohledu rodičů je to pro ní v této chvíli to nejvíc, co jí mohli dát. Přinesli ji před Hospodina ke křtu a tím ji vlastně dali naroubovat. Avšak zodpovědnost rodičů a kmotrů tímto nekončí. Právě naopak. Začíná. **Uzavřít ve křtu smlouvu s Bohem a ještě za své dítě, je přece velká zodpovědnost!** Je tedy potřeba se modlit a starat o to, aby tento mladý štěp, tato mladá ratolest přilnula jednou zcela k Pánu Ježíši Kristu. Jak se ale starat? Nejlépe tak, jak radí Písmo svaté.

V tom prvním starozákonním čtení jsme četli jasné instrukce, co dělat, aby z tohoto nadějného proutku vyrostla plodná ratolest: **Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes přikazují, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům (a já dodávám i dcerám) a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat.** Co k tomu dodat? Děti v mnohém kopírují své rodiče. Otec i matka jsou pro děti velmi důležití a především oni jsou v prvních letech života těmi jedinými vzory. Mnohdy žel i v tom negativním smyslu. A tak velmi tedy záleží na tom, co rodiče žijí. Protože činy, životní postoje a životní styl, jsou mnohem víc, než pouhá slova a nenaplněné sliby. V mnohých rodinách vidíme, že děti následují své rodiče např. v povolání, nebo jsou po rodičích v něčem talentovaní. Ale vztáhneme to na tu duchovní rovinu. Je-li např. naše zbožnost jen naučenou frází, nebo tradicí a zvykem, jak můžeme očekávat, že u dětí bude lepší a opravdovější? Nebo je-li např. naše víra vlažná, jak můžeme u dětí očekávat, že bude horlivá? A jak bychom po dětech mohli chtít to, co sami třeba nekonáme? Pokud ovšem na našich životech bude vidět, že **milujeme Hospodina celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou**, pak je tam velký předpoklad, že to naše vštěpování a naroubování přinese své ovoce. Jinými slovy, **je-li kořen svatý, jsou pak svaté i větve.**

To slovo **vštěpovat**, to je vlastně to pravé roubování. Je to tedy jistý proces ve výchově. Křest sám o sobě je vlastně v tomto roubování jenom jedním z kroků. A ať samotný křest se děje takto v dětství, anebo až na základě víry v dospělosti, důležité je, zda se ratolest skutečně chytne a přilne k té **ušlechtilé olivě k Pánu Ježíši**. Pak je vlastně teprve ten pravý křest dokonán, když ratolest začne přijímat výživu a sílu z kořene ušlechtilého stromu a začne následně přinášet ovoce.

Zodpovědnost v tomto roubování ovšem má ale také společenství církve. To naše se zavazuje, že právě pokřtěnou Beatku přijalo za svou, že se bude za ní modlit, pečovat o ní a bude usilovat, aby zde našla duchovní domov. To ovšem ale znamená, že na našem společenství má být také vidět živá víra, a že to co vyznáváme, myslíme vážně. Je třeba si uvědomit, že i my všichni jsme dětem určitými vzory. Měli bychom být tedy dobrými vzory a naše láska by neměla být předstíraná, ale opravdová.

Církev si, bratři a sestry, lze představit také jako mohutný a postarší strom, který je tu už mnohá léta. A právě proto je potřeba si uvědomit, že tento strom **potřebuje neustále omlazovat, aby nesl stále nové, dobré a čerstvé ovoce**. Vedle neustálé obnovy našich životů, tedy stálé reformace víry, je právě roubování mladých ratolestí to, co církev potřebuje. Děti a mladí lidé přece jsou plni života a umí rozproutit každé skomírající společenství. A tak si važme všech rodičů, kteří mají snahu přivádět své ratolesti do společenství církve. A buďme za tyto rodiče a jejich děti v církvi vděční. A modleme se za ně.

Nepřestává mě ale, bratři a sestry, fascinovat, že Bůh k nám promlouvá skrze obyčejné i neobyčejné věci našeho života. I na takovém roubování stromů nám Bůh může přiblížit principy Božího království. Nejsem sadař ani znalec ovocnářství, ale když jsem si o roubování našel informace na internetu, tak jsem skutečně žasl. Pochopil jsem, proč **apoštol Pavel** použil tohoto příměru pro ty, kteří uvěřili v Ježíše Krista jako ve svého Pána a Spasitele. Pavel píše o nás lidech jako o těch, kteří pochází z **plané olivy**. A je to skutečně tak. Kvůli hříchu Adama a Evy vlastně všechno lidstvo se stalo planým stromem. Nicméně Bůh to tak nechtěl nechat. A jako dobrý a správný sadař nám dává novou šanci. Pokud mu to dovolíme, on nás odřízne z té plané olivy zvané svět a narouboje nás zpět na ušlechtilou olivu Božího království. Pokud mu to dovolíme. To je první věc. Boží slovo nás vyzývá, abychom se oddělili od pyšného přemýšlení a sobeckých postojů tohoto světa, abychom se oddělili od svých hříchů, od svého starého a planého života a přilnuli k Bohu. Nelze ale naroubovat ratolest, která zůstane na plané olivě. Stejně jako nelze sedět na dvou židlích, **nelze sloužit dvěma pánům**. Nelze patřit světu i Bohu.

Další věc: K roubování sadař používá **štěpařský nůž**, aby odřízl ratolest a seřízl ji do určitého úhlu, aby byla schopná přilnout k ušlechtilému větroví. Co jsem se dočetl, tak je velice důležité, aby tento nůž byl opravdu čistý, dezinfikovaný, aby se do té rány nedostala nějaká infekce. Ta seříznutá rána se navíc pak ještě **zачišťuje štěpařským voskem**. Je v tom názorně vidět princip toho, co dělá Bůh s hříšníkem, který lituje svých vin, oddělí se od toho starého života a nechá se skrze víru očistit od svých nečistot. Ten vosk, to je jako Kristova krev, která přikryla a zahladila všechny naše hříchy a nečistoty. A to seříznutí do toho určitého úhlu, aby ratolest přilnula k té ušlechtilé větvičce, to by se zase dalo přirovnat k tomu, když se člověk nechá formovat Božím slovem. Kdy podle Božího slova jedná a následuje Kristova příkladu.

Nyní se ovšem budeme věnovat té protistraně. Tedy té seříznuté větvičce **ušlechtilé olivy**. Ta ušlechtilá oliva sama o sobě je neustále dobře plodícím stromem. A ve skutečnosti by nepotřebovala zušlechtovat. Avšak Bůh jako dobrý sadař chce zachránit ratolesti z plané olivy. A jediná možná záchrana pak je v tom, že seřízne nosnou ratolest ušlechtilé olivy a **proti přirozenosti na ní naroubuje tu planou**, aby pak mohla nést ovoce. Tou nosnou seříznutou ratolestí je, asi tušíte, samozřejmě Pán Ježíš Kristus. To On se nechal bolestivě seříznout a zničit, abychom ty i já mohli mít v sobě ten pravý život. Pokud tedy nechceme zahynout, uschnout a přijít ke spálení. Protože k ničemu jinému se plánata pak už nehodí.

Bůh však celé lidstvo, vlastně všechna plánata, volá k sobě. Skrze proroka Ozeáša volá: „**Pojďte, vraťme se k Hospodinu, on nás rozsápal a také zhojí, zranil nás a také obváže. Po dvou dnech nám vrátí život, třetího dne nám dá povstat a my před ním budeme žít.**“ Když sadař přiloží ten mladý štěp k tomu nosnému, ováže je k sobě lýkem, nebo dnes i nějakou PVC páskou. Zase zde vidíme ten princip toho ovázání. Nejprve ale musí přijít řez, vyříznutí toho nemocného a hnisavého, pak teprve může nastat fáze hojení. My bychom to samozřejmě chtěli jinak. Nechceme se nechat operovat, bojíme se. Kéž ta infekce sama raději nějak zmizí bez zásahu operačního nože. A podobně je to i v té duchovní rovině. Jsem zkroušený, protože si nesu následky svého hříchu, ale nechci se svého hříchu vzdát, ale přesto mě, Pane, uzdrav. Jak ale Bůh může uzdravit srdce, které chce zůstat vlastně nemocné?

Pokud se ale necháme odříznout a následně seříznout Nebeským sadařem, pokud dáme svůj život Ježíši Kristu a skrze víru přijmeme odpuštění a očistění, pak si můžeme být jisti, že Bůh nás zhojí a vrátí do nás život. Nevím sice, jestli již **po třech dnech** ten mladý štěp přilne a začne sát tu životadárnou mízu, každopádně v tom Ozeášově prococtví nám zaznívá to, že skrze Pána Ježíše léčil tuto zem, rozsápal Ho, zhojil a **třetího dne Ho vzkřísil z mrtvých**.

Na začátku dnešního kázání jsem ale ještě mluvil o jiném pojetí tohoto obrazu. Mluvil jsem o starém stromu jako o církvi. O ratolestech plané olivy jako o nás lidech, kteří křtem vstupují do církve a nechávají se na tento strom naroubovat. A to ovázání, přivázání, to jsou v tomto obrazu vztahy v církvi, nakolik ty druhé k sobě přitahujeme láskou, anebo naopak. U toho roubování se to také někdy nepovede. Píše se tam, že také hodně záleží na snášenlivosti obou těch k sobě lnoucích ratolestí. **Nesnášenlivost je to, co ničí vztahy v církvi** a co způsobuje i rozdělení, anebo zbytečné odchody těch, o které není zájem. Zůstaňme ještě ale chvíli u tohoto obrazu stromu jako církve. I když je potřeba zdůraznit jednu velice zásadní věc. V historii církev podléhala klamu, že lidé jsou pokřtěni do církve a že bez církve není spása. Je to samozřejmě blud. Protože **křtěni jsme do Krista, v kterém je spása**. Církev sama o sobě není schopná nás spasit. To je třeba si uvědomit. Nicméně v obrazu církve jako velikého a mohutného stromu, kde jedna mohutná a pevná větev roste tak nějak obecně, tedy katolicky a další větve zase trochu jinak, evangelicky, evangelikálně, nebo třeba nějak neurovnaně a bujně, je třeba si uvědomit, kdo tomu celému stromu dává život. V Janově evangeliu Ježíš mluví o sobě jako **o vinném kmeni**, může tedy On být tím kmenem, ale také **svatým kořenem**. A životadárná míza pak může být Kristův Duch. Tedy Duch svatý, který probouzí život a protéká do všech ratolestí, které tedy přijímají a čerpají. A Bůh je spravedlivý. On dává všem stejně. Do všech rozmanitých větví různého křesťanského vyznání. On má hojnost živin i života. Záleží tedy na větvích, kolik mízy si berou. Nakolik tedy žijí z Ducha svatého a nakolik usychají. Tím usycháním je zde vlastně ukázáno na nezdravé větve, které nežijí z Boha. Uschlé ratolesti jsou ti, kteří se odvrátili od Ježíše Krista a začali opět sloužit světu nebo jiným bohům. Četli jsme o těchto větvích, že nakonec byly nebo budou **vylomeny pro svou nevěru**. Správný sadař přece tyto větve odřezává, aby nebránili životu a rozpuku větvím rostoucím.

Usilujme tedy, bratři a sestry, abychom neuschli, aby se z nás neztratil Kristův život. A pokud se ztratil, dejme se znovu naroubovat. Dokud čas milosti trvá. Amen. Píseň 423 modlitba

Slovo poslání: Jan 15, 1-5

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dry i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 426